

ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΑΙ

[Τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα ἐκδίδονται ὡς καμέλια τῆς Πρωτοχρονιάς ἡ ἀθηναϊκωτάτη ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ γνωστοῦ εἰς πᾶσαν θήλειαν καρδίαν κ. **Γεωργίου Δροσίνη**. Ὁ προσφιλὴς ποιητὴς μᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσωμεν πρῶτοι ἡμεῖς ἐν τῶν κοινωνικωτέρων αὐτοῦ ποιημάτων, μετὰ χάριτος καὶ δυνάμεως γεγραμμένον].

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ

I

Μέσα 'σὲ σάλας φωτεραῖς καὶ μυριοστολισμέναις
'Ἡ ἐμμορφιά κ' ἡ λεβεντιά πετοῦν ἀγκαλιασμέναις.
Μὲ τοῦ Φαρμπάχ τὴ μουσικὴ, τοῦ Στράους τὸ μεθύσι
'Ἐχει χορὸς θεότρελλος, χορὸς λαμπρὸς ἀρχίσει.
Βελοῦδα καὶ μεταξωτὰ παντοῦ στρηφογυρίζουν
Σὰν πεταλοῦδες ποῦ γοργὰ 'ς τοὺς κήπους φτερουγίζουν.
Καί—ἡ εἰκόνες μου θαρρῶ πῶς δὲν κακοταιριάζουν—
Καμπύσαι μὲ τὰ φράγκα τους ὡσὰν ἀκρίδες 'μοιάζουν.

*Ὅμως γιατί τὰ στόματα χαμόγελο στολίζει;
Γιατί ἡ ὄψις ὀλονῶν χαρούμενη ῥοδίζει;
Πάντα τρελλοὶ εἶν' οἱ χοροὶ—ἀλλὰ ποῖα ἡ αἰτία
Ποῦ εἶνε μεγαλύτερη ἐδῶ ἡ εὐθυμία;
Πολὺ σπουδαία. Ὁ χορὸς ἐκεῖνος ἔχει γέινει
Γιὰ νὰ δοθῇ καὶ 'ς τοὺς φτωχοὺς μικρὴ ἐλεημοσύνη....

'Ἡ φτώχεια γιὰ τὴν ἀρχοντιά αἰώνια δουλεύει,
'Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνη μιὰ βραδυὰ γιὰ χάρι της... χορεύει!

II

Ποῦ νὰ μετρήσω ἐμμορφιαίς, ποῦ νὰ μετρήσω νεῖατα;
'Ἐδῶ περνᾷ παμπόνηρη, κοντοῦλα μαυρομμάτα....
Παρέκει μιὰ τρελλὴ ξανθὴ 'σὰν πούπουλο γυρίζει
Καὶ ἡ χρυσὴ πλεξίδα της λυμένη ἀνεμίζει,
Καὶ μιὰ—ἡ ἐμμορφότερη!— διαμαντοστολισμένη
Μοιάζει μεγάλου Σαραγιοῦ Σουλτάνα τιμημένη.
Κ' ἡ κάθε μαύρη της ματιὰ μεσ' 'ς τὴ λευκὴ της ὄψι
Βῖνε λεπιδ' ἀστραφτερὰ καὶ πέφτει γιὰ νὰ κόψῃ.

'Ἐδῶ τὰ φῶτα ἀστράφτουνε 'σὲ γυμνωμένα πλάτη,
Μαρμάρينو τῆς ἐμμορφιάς καὶ τῆς ζωῆς παλάτι....
Παρέκει κάπου ξεγλυστρὰ κατάλευκο σκαρπίνι
Σὰν περιστέρι ποῦ σκυφτὸ 'λίγο νεράκι πίνει...

Κι' ὅλα τὰ βλέπω μιὰ στιγμὴ καὶ χάνοντ' ἀπ' ἐμπρόσμου
'Ὡσὰν ταῖς πρόσκαιραις χαραῖς αὐτοῦ τοῦ ψεύτη κόσμου.

III

'Ἐμπρὸς κυρίαίς μου, ἐμπρός! . . . μὴ χάνωμε τὴν ὥρα,
Δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάνετε κοκκεταρίαίς τώρα.
'Σ τὴν ἀγκαλιά μας γύρετε ὡς ποῦ νὰ ζαλισθῆτε·
Γιὰ τοὺς φτωχοὺς χορεύετε, καλὲ συλλογισθῆτε·
Πρέπει ἐμεῖς οἱ κύριοι νὰ εὐχαριστηθοῦμε
Κ' ἔτσι τὰ δέκα φράγκα μας νὰ μὴν τὰ λυπηθοῦμε·
Καὶ πάλι νὰ τὰ δώσωμε—μικρὴ ἐλεημοσύνη—
'Ὅταν τοῦ χρόνου ὁ χορὸς γιὰ τοὺς Ἀπόρους γείνη.

Καὶ ἔνα σας χαμόγελο θαρρεῖτε πῶς πειράζει;
Δὲν πρέπει δὲ ἡ τόση σας σκληρότης νὰ μας σκάζῃ·
Τὶ βγαίνει ὅταν μερικοὺς Ἀπόρους ἐλεῆτε
Καὶ ἄλλους πάλι ἄδικα ἀπόψε τυραννεῖτε;
'Ἐλεημοσύνη ἀληθινὴ, δίχως ψευτιάς καὶ δόλους
Βῖνε ἐκεῖνη μοναχὰ ποῦ γίνεται γιὰ ὅλους!

IV

Αἶ, φίλοι μου, σᾶς χαιρετῶ—Μὰ μερικοὶ per Bacco!
Θαρρῶ πῶς εἶσθε 'ς τὸ χορὸ μὲ δανεισμένο φράγκο.
Αὐτὸ μὴ σας ἀνησυγῇ, τὴ φτώχεια ἐλεεῖτε
Καὶ δὲν πειράζει δανεικὰ φορέματ' ἂν φορῆτε·

Καὶ ἴσα ἴσα μάλιστα θὰ δείξετε μὲ τοῦτο
Πῶς ἂν δὲν ἔχετε πολὺ καθὼς οἱ ἄλλοι πλοῦτο,
Ἐχετε ὅμως μιὰ καρδιά μὲ ζάχαρι πλασμένη
Καὶ φέρνετε τὰ φράγκα σας—καὶ δανεικὰ ντυμένοι.

Ἀλλὰ τὸ κλάχ ποῦ ἔχετε εἶνε πολὺ μεγάλο...
Αἶ τί νὰ γείνη, ἀδελφέ, ἀφοῦ δὲν βρέθηκ' ἄλλο;
Ἰστὰ χέρια σας κρατεῖτε το, ποτὲ μὴν τὸ φορῆτε·
Ἰς τοὺς δρόμους ποῖος θὰ σας ἰδῇ;... Καὶ ἂν συναχωθῆτε,
Θαρρῶ πῶς ὑπερήφανα ἔμπορεὶ κανένας νάχη
Γιὰ τόσο ὑψηλὸ σκοπὸ ἓνα μικρὸ συνάχι!

V

Οἱ Λέοντες δὲν λείπουν—Κοντὰ εἰς ταῖς κυρίαις
Μὲ ὑποκλίσεις τριγυρνοῦν καὶ λὰν ἀνοηταίς...

ὦ Κύριοι, ἐκάματε πολὺ καλὰ νάρθητε.
Πρέπει αὐτὰ τὰ ἔρημα παιδιὰ νὰ ἐλεῆτε,
Τοῦλάχιστον νὰ φαίνεσθε τῶν ὀρφανῶν προστάται.
Ἀφοῦ μ' ἐγκλήματα εἰσεῖς ἰς τοὺς δρόμους τὰ πετᾶτε!

Αἶ, μ' ὅλα τ' ἄσπρα γάντια σας καὶ τὰ ὀρθὰ κολάρα
Πόσαις φοραῖς δὲν γίνεσθε τοῦ κόσμου ἡ κατάρρα!
Πόσαις φοραῖς τὰ πλούτη σας δὲν φέρνουν ἀτιμία
Ἰστὴν κόρη ὅπου ζῇ φτωχὴ—φτωχὴ, ἀλλὰ τιμία...

ὦ Κύριοι, ἐκάματε πολὺ καλὰ νάρθητε,
Πρέπει αὐτὰ τὰ ἔρημα παιδιὰ νὰ ἐλεῆτε...
Πόσαις ἀπ' ταῖς μητέρες τοὺς θὰ ἦνε θύματά σας
Καὶ πόσ' ἀπὸ τὰ νόθ' αὐτὰ...εἶνε παιδιὰ ἴδικά σας!

VI

Ἐνῶ χορὸς καὶ μουσικὴ νὰ με μεθᾶ ἀρχίζει,
Ὁ λογισμὸς μου ἄθελα ἴσ' ἀνὰ πάντα φτερουγίζει:

Κι' ἀντὶ σαλόνι δλόφωτο μὲ χρυσωμένη σκέπη
Θαρρεῖ ὑπόγειο βαθὺ γιὰ μιὰ στιγμή πῶς βλέπει,
Κι' ἀντὶ λαμπρὰ μεταξωτὰ μὲ φράγκα ἀγκαλιασμένα
Βλέπει παιδιὰ μισογδυμὰ ἰς τὸ χῶμα κοιμισμένα...

Πατέρας δὲν ἐφίλησε ποτὲ τὸ μέτωπό τους!
Μητέρα δὲν τὰ ἔμαθε νὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τους!
Χωρὶς ἀγάπη καὶ θεὸ τ' ἄπλασ' ἡ μαύρη τύχη
Καὶ εἶνε μάννα τοὺς ἡ γῆ καὶ φίλοι τοὺς οἱ τοῖχοι!

Μὰ ὄχι!.... Πάλι ἔρχεται ὁ λογισμὸς μου ἴσ' ἴσ' ἴσ'
Καὶ χίλιους φίλους τῶν φτωχῶν ἔμπορῶ νὰ ἀντικρύσω
Μέσα ἰς τὴν τόσῃ εὐσπλαγχνῇ ἐκείνῃ κοινωνίᾳ,
Ὅπου χορεύει γύρω μου γεμάτη εὐθυμία.

VII

Μπορεῖτε τοὺς χοροὺς αὐτοὺς νὰ τοὺς χειροκροτῆτε
Κ' ἐμένα ἰδιότροπο, ἢ ὅ,τι, νὰ μὲ πῆτε,
Ἀλλὰ ἐγὼ ποῦ ἄκουσα μιὰ ἰς τὸ χορὸ νὰ λέη:
«—Δέκα μοῦ πῆρ' ὁ Παρνασσὸς καὶ χίλια ἡ Ὀδρεῦ»
Ἐγὼ ποῦ εἶδα ἰς τῶν χαρτιῶν τὸ πράσινο τραπέζι
Κάθε τρανὸς τῆς Ἄλφης τοῦ ἀλύπητα νὰ παίζῃ,
Ἐγὼ σὰς λέω πῶς ἀντὶ νὰ ἐλεῇ τὴ θλίψι
Μὲ τέτοιον τρόπο ἡ χαρὰ—καλλίτερα νὰ λείψῃ.

Θαρρῶ πῶς ὅταν κάνετε καθεὶς ἐλεημοσύνη
Τὰ μάτια σας δακρύζουνε, ἐνῶ τὸ χέρι δίνει...
Αὐτοὶ ἐδῶ πολὺ ἀπλᾶ—τοὺς βλέπετε; γελοῦνε,
Καὶ πληρωμὴ ποῦ ἔγελαν τὴ φτώχεια ἐλεοῦνε.

Ὅμως δὲν εἶνε περὶ σκληρὴ νομίζω εἰρωνεία
Παρὶ νὰ ρίχνῃ σκύβαλα ἰς τὴ μαύρην δυστυχία
Καὶ νὰ ζητᾷ τῆς ὀρφανιᾶς τοὺς πόνους νὰ γιαιτρέψῃ
Μὲ χρήματα ποῦ ἔδωκε κανεὶς... γιὰ νὰ χορεύῃ!!!

Γεώργιος Δροσίνης.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Ὅτι τὸ θέατρον χθὲς εἶχεν ἀλλάξει ἐντελῶς μορφήν,
ὅτι εἶχε φορέσει τὰ νυφιάτικά του, τὸ ἀπέδειξαν φρακοφό-
ροι τινες ὁμογενεῖς παρασταθέντες ἐκεῖ μὲ ἐνδύματα γά-
μου. Μεταξὺ τούτων μόνος ὁ Δὲ Κάστρος δὲν ἐφόρει τὸ
φράκον τοῦ· τοῦτον ὅμως ὑπερηκόντισεν ὁ υἱὸς ἐνὸς ὑπουρ-
γοῦ, διορισθεὶς ὑποπρόξενος ἐν Δαμιατίῳ, ἐφ' ᾧ καὶ τὸν
συγχαίρομεν.

Εἰς τὴν κομμοδότρυπὰν τοῦ ἔφερον ὑπερμέγεθες λευκὸν ἄν-
θος.

Εἰς γάλλους μανθάνων ὅτι εἶναι υἱὸς ὑπουργοῦ καὶ βλέ-
πων τὸ ἄνθος ἐρωτᾷ:

— Ὑπουργοῦ τῆς... τῆς Γεωργίας;

Τί ὄψιν νομίζετε εἶχε τὸ θέατρον; Ὁμοιάζε κόρην, ἥτις
ἔχει χρωματίσει ἐν ἄλλῳ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ της. Τὰ
θεωρεῖα τοῦ ὀλίγον ἐφαίνοντο ὡς συρτάκια φαρμακεῖου, αἱ
ἐπιγραφαὶ μόνον ἔλειπον τῆς κινήσεως, τῆς στριχνίνης, τοῦ
ἀρσενικοῦ. Θηλυκὸν ἀλήθεια εἶχεν, ἀλλ' ἦτο μᾶλλον ἀρ-